



ŘACHANDA

ČO DÁVÁŠ, TO SE TI VRÁTÍ





ŘACHANDA

Scénář: Daniel Miňovský

Režie: Marta Ferencová

Výtvarná režie: Lukáš Veverka

Kamera: Peter Bencsík

Střih: Vojtěch Frič

Zvuk: Tomáš Bělohradský, Ivo Heger

Hudba: Daniel Miňovský, Jan Kolář

Architekt: Alexander Kozák,

Roman Chochola, Lukáš Veverka

Masky: FX Creator - Vlad Taupesh,

Josef Rarach, Marina Kovtun

Kostýmy: Pavla Michálková,

Vlad Taupesh, Josef Rarach

Dramaturg: Lucie Stropnická

Obrazová postprodukce: SPOON

Výkonný producent:


FRAME100R - René Kořenář

Producenti: Daniel Miňovský,

Kamila Pfauserová - APFEL Production,

Vojtěch Frič - first.FRAME

SYNOPSIS



Pohádka o rozmazené princezně a dvou kamarádech, kteří se neživí vždycky úplně poctivě. Až když se trojice ocitne shodou okolností v kouzelném Černém lese, kde žijí podivné lesní bytosti, naučí se od nich, co je nedokázali do té doby naučit lidé - že tak, jak se chováme k ostatním, tak se pak oni chovají k nám. Neboli že co dáváš, to se ti vrátí. Ale co by to bylo za příběh, kdyby v něm bylo poučení, zábava, milé postavy, ale chyběla v něm láska? A tak se stane, že kromě toho, že se princezna Markétka napraví, se také zamiluje do obyčejného Matěje...

Kuba
Matěj
princezna
Theofil
král
královna
ponocný
herold
drvoštěp
velitel hradu
kořenářka
princ Jaromír
rytíř Albert
hloupý voják
dvorní dámy
Paní lesa
puk 1
puk 2
starý puk
gnómové
hejkalové
trollové
dryády

Vladimír Polívka
Aleš Bílík
Denisa Pfauserová
Boleslav Polívka
Jan Hrušínský
Martina Bezoušková
Oldřich Kaiser
Jaromír Nosek
David Novotný
Petr Čtvrtníček
Věra Kubánková
Tomáš Havlínek
Martin Pechlát
Vlastimil Zavřel
Daniela Choděrová, Ester Kočíčková
Vilma Cibulková
Pavel Ponocný (hlas Petr Rychlý)
Jakub Zeman (hlas Ondřej Sokol)
Josef Zeman (hlas Jiří Lábus)
Josef Rarach, Nikita Baydyuk (hlas Libor Hruška)
Josef Rarach, Nikita Baydyuk
Jiří Maria Sieber, Martin Hub, Stanislav Bartůněk
Šárka Vaculíková, Anna Stropnická, Michaela Zemánková a další



OBSAZENÍ



A young woman with long, wavy, light brown hair is looking towards the camera with a slight smile. She is wearing a dark, off-the-shoulder dress with intricate gold and silver sequin and beadwork. The background is a blue and white patterned curtain, possibly from a stage set.

DENISA PFAUSEROVÁ

PRINCEZNA MARKÉTKA

Jaká je princezna, kterou hrajete v pohádce Řachanda?

Rozmazlená. Rozmazlený fakan. To mluví za všechno. Opravdu je jak pětiletá rozmazlená holčička, která vždycky dostala všechno, co chtěla. Tím si upevňuje svoji pozici. Všichni ze štábu si ze mě dělali legraci, protože jsem jako kolovrátek pořád říkala: „Nechci, nechci, nechci.“ A protože ve své rozmazlenosti nechá pokácet les v Kouzelném království, tak jí Paní lesa začne převychovávat...

Je to vaše první princezna?

Je to moje první princezna a krásně se mi hrála. Ony se vždycky hrají líp takové ty postavičkys groteskními charaktery než ty unylé hodné princezny. Je hezké být v očích malých diváků za tu hodnou, ale tohle je větší zábava. Když si maminka četla scénář, tak říkala, že je to přesně napsané pro mě. (smích) A jako každá malá holka i já jsem si před zrcadlem představovala, že jsem princezna.

Jak dlouho trvá, než se zrodí filmová princezna?

V maskérně jsem trávila vždycky asi hodinu a půl. Důkladné líčení, z každého pramínku se musela udělat kudrna... Navíc jsem musela změnit barvu vlasů, ale ve všem jsem paní režisérce stoprocentně důvěřovala. Je to podle mě jedna

z nejlepších režisérů. Když jsem přišla ke kadeřníkovi a řekla, že chci zesvětlit o dva odstíny, a on mi ukázal blond, jakou má Barbie od Mattela, tak jsme nakonec zvolili jen jeden odstín.

Jak se vám spolupracovalo s vaším filmovým tatínkem Janem Hrušínským?

Výborně, je to skvělý komik. Dalo by se říci, že jsme se rozesmávali navzájem, i když jsme to na kameru nedávali znát, protože to se pak nedá dál točit. Hrajeme spolu i v Divadle Na Jezerce, takže se známe.

Absolvovala jste nějakou scénu, ze které jste měla strach?

Měla jsem docela strach ze scény unášení nevěsty, protože jsem chtěla, aby to vyznělo vtipně a mile a nevypadalo to hloupě a nazkoušeně. Bylo to dost pohybové. Spočívalo to v tom, že jsem si čichla k Ochablíku, k takové bylině, po níž postupně začnou ochabovat svaly. Nejdřív obličej, pak jedna ruka, druhá ruka... Aby to vypadalo nějak přirozeně a uvěřitelně, tak jsem si říkala, že to bude docela kumšt. Nakonec se to ale povedlo a myslím, že snad i dobře.

Jako princezna vystřídáte spoustu šatů, jaká je vaše princeznovská garderoba?

Moje nejoblíbenější šaty jsou zlaté, ale skoro jsem se do nich nemohla dostat,

protože byly dělané na benátskou noc pro nějakou modelku s mírami 90-60-90. (smích) Říkala jsem si, že když se pro ně nenajde scéna, tak si je vezmu třeba na premiéru. Ještě jsem měla růžové a svatební. Velmi vtipné byly takové kraťásky s obrovskou košílkou na spaní, ve které jsem vypadala jak cukrová vata. Do lesa jsem zase měla takovou růžovou noční košili, ve které se máchám v rybníce.

Líbilo by se vám vrátit se do středověku a nosit tyhle princeznovské šatičky?

Většina kostýmů byla šitá přímo na mě, ale když máte ty korzety a obruče na sobě celý den, tak už se těšíte, až se z nich svléknete. Už bylo princezny dost a zpět do džínů.



ALEŠ BÍLÍK

MATĚJ

Kdo je vlastně váš Matěj?

Je to jeden ze základní dvojice Kuba - Matěj, což jsou „skorobráchové“. Matěj je rozumnější z té dvojice, klidnější, méně potrhlý... Zachraňuje všechny ty situace, které Kuba nějakým způsobem vytvoří. Je takový milý. (smích)

Když jste si četl scénář, co vás na Matějovi zaujalo?

Líbil se mi vztah těch dvou kluků. Je takový přátelský a jak vyrůstali spolu, tak jsou skoro jako bráchové, kteří se mezi sebou neustále o něco handrkují. Jsou každý úplně jiný, ale přitom se mají strašně rádi. To se mi moc líbilo. A druhá věc, ten scénář je hezký, pohádkový, s nadpřirozenými bytostmi. Nikdy jsem v ničem s takovými postavami nehrál. Bohužel jsem se s nimi do kontaktu moc nedostal, strávili jsme s nimi v lese asi jen dva natáčecí dny. Je to ale velmi zajímavé. Člověk si na ty masky musel zvykat. Chvilí mi trvalo, než jsem na ně přestal koukat jako na zjevení. Jsou krásně udělané.

S Vladimírem Polívkou jste kamarádi v civilním životě, potkali jste se při práci poprvé?

Pokud se nepletu, tak poprvé. Pokaždé je to jiné vstoupit do nějakého pracovního vztahu, ale je to super. Tím, že jsme kamarádi, si vycházíme vstříc a Vláška je

i o něco zkušenější ve filmu, takže mi občas dával i nějaké rady. V tom reálném životě je to naopak takový můj starší brácha.

Jak jste reagoval, když jste dostal nabídku zahrát si v pohádce? Byl to váš sen?

Byl jsem nadšený. Vždycky jsem si chtěl zahrát v pohádce jednu z hlavních rolí.

Jaké to bylo, potkávat se na place s herci takových zvukných jmen, jako v Řachandě hrají?

Ze začátku to pro mě bylo náročné. Měl jsem v sobě ostych. Když jsem první den točil s pány Kaiserem a Čtvrtníčkem, tak to byl pro mě trochu stres navíc, měl jsem pocit, že neumím vůbec nic. Ale pak už jsem si to užíval. Škoda, že už to skončilo.

Co se vám ve spojení s Řachandou vybaví jako první?

Asi jedna scéna, kde jsme s Denisou Pfauserovou natáčeli, jak ji ochromím Ochablíkem. U té scény bylo hodně legrace, protože ta květina Denisu „z gumovatí“, a ona tam předvedla takovou krásnou pohybovou etudu. To mě moc bavilo. Ostatně jako každá scéna s Vladou Polívkou. On je fakt vtipný.

V pohádce hrajete Kubu, mohl byste nám ho trochu přiblížit?

Je to takový ten antihrdina, který nejdřív činí a až potom myslí. Většinou, co může, to pokazí. Je to popleta, harlekýn děje. Provází příběhem, ale nesleduje jeho hlavní rovinu. Kdyby neměl Matěj, kterého hraje Aleš Bílík, Kubu, tak si myslím, že by to všechno dobře dopadlo. Kuba je Matějův nezdárný kamarád, který to všechno myslí dobře a má věčně hlad. Jeho cílem je mít plný žaludek a pak si s ním můžete dělat, co chcete.

Když jste dostal tuhle nabídku, měl jste radost, že si zahrajete v pohádce?

Měl jsem radost, protože pohádku jsem ještě netočil a říkal jsem si, že by to mohla být legrace. Prince bych hrál nerad, protože vím, že mě baví hrát jiné role a jinak. Princové nejsou to, po čem toužím. Musela by to být hodně hezky napsaná pohádka, aby mě princ zaujal. Nedokážu si představit ty punčošky, zpěv... (smích)

Jak vlastně Kuba vypadá, co má na sobě?

Je to trhánek. Je to harlekýnek, má záplaty, rozčuchané vlasy... Myslím si, že v té poloze, ve které se ho snažím hledat, působí i poměrně roztomile. Skrz to si ho člověk oblíbí. Pak mu musí divák, stejně jako Kuba, odpustit všechno, co pokazí.

Zažil jste při natáčení nějakou pernou chvíli?

Dva dny jsem strávil v pětadvacetikilovém brnění v pětadvacetistupňovém vedru. Tohle brnění mi nandávali panoši, část po části našroubovat a kroutit, dopnout... V sedm ráno jsem to na sebe dostal, vysvlékali mě ve čtyři hodiny odpoledne a hned mě vezli na představení do Národního divadla, kde jsem byl dvě a půl hodiny. To byly docela krušné dny. Jak v mikrovlnce. Nikdy v životě jsem se takhle rychle nepotil.

Nejvíce času jste při natáčení strávil s Matějem Alešem Bílíkem, jak jste si sedli?

My se známe ze školy a jsme kamarádi. On chodil o rok výš na činohru. Takže když jsem se dozvěděl, že Matěje hraje Aleš, přišlo mi to perfektní.

**VLADIMÍR
POLÍVKA
KUBA**





VILMA
CIBULKOVÁ
PANÍ LESA

V pohádce Řachanda hrajete Paní lesa, mohla byste nám ji popsat?

Paní lesa je nádherná postava, protože touží naučit člověka vážit si přírody a respektovat přírodní zákony, na což my už jsme samozřejmě zapomněli. Jsem matkou všemožných skřítků, dryád a bytůstek, které mi v tomto snažení pomáhají.

Jak dlouho trvá, než se v maskérně zrodí Paní lesa?

Není to tak složité, protože my jsme tu masku samozřejmě vymýšleli předem. Měli jsme velké přípravy. Pak už jsme tu masku vyrobili během asi jedné hodiny.

Na natáčení vám přálo počasí, scény jsou plné slunce...

Ale třeba první den nám moc neprálo, takže jsme nemohli natočit sněm. Což je nesmírně krásný obraz, ale složitý, a protože jsme se bořili v bahně a nad námi se přeháněly bouře, tak jsme ho museli odložit na jindy.

Na place se potkáte s dryádami, puky, hejkalem... Jak se s nimi hraje? Hrála jste už někdy s takovými tvory?

Nehrála a moc se těším, až to uvidím na plátně. Neustále jsem si musela na dryády sahat, protože mě fascinovala celá ta maska, jak ji dokonale vymysleli. Děvčata velice trpělivě čtyři až šest hodin seděla

v maskérně, takže ve chvíli, kdy jsme začali točit, ony už měly za sebou přípravy od jedné v noci. Ale pořád bylo na co se dívat, protože výpravou je ta pohádka velice podařená. Domnívám se, že i moje maska je krásně vyrobená, protože Paní lesa vypadá jak pěna na rybníčku... Je to moc, moc něžné.

Mohla jste nějak ovlivnit, jak bude finální vzhled Paní lesa vypadat?

Samozřejmě jsme se radili a vybírali z několika variant. Ve hře byla i obrovská fialovo-růžová paruka, která je nádherná, ale barevně nám s přírodou příliš neladila. Ta bílá, obláčková barva se nám líbila mnohem víc.

Mohl byste nám říct něco o vaší postavě?
Je to pan král a jmenuje se Karel. Má rozmazlenou dceru Markétku, kterou hraje Denisa Pfauserová. A v jednu chvíli ztratí jak svoji dceru, tak svoje bohatství. Tedy všechno, co má na světě nejvíce rád.

A co má pan král raději, dceru, nebo bohatství?
Určitě dceru, bez zaváhání. Král sice není nejmoudřejší, ale je to v podstatě kladná figura.

Co vás na roli krále Karla zaujalo?
Mně se strašně líbil scénář. Šel jsem do toho s radostí. Žádné náročné scény, byl to takový balzám po problémech v divadle.

Bylo náročné převtělit se z Jana Hrušínského do krále Karla?
Poměrně ano, protože to líčení, včetně paruky, vousů a dalších věcí trvalo skoro tři čtvrtě hodiny. Na Řachandě měli navíc mimořádně dobré lepidlo, protože mi na tváři vydrželo i dva dny po natáčení.

Kolikrát jste si už pohádkového krále zahrál?
Myslím, že už čtyřikrát nebo pětkrát. Naposledy jsem hrál krále v pohádce Zdenka Zelenky Duch nad zlato. To byla taková štedrovecerní pohádka.

Na svém kontě máte nespočet pohádkových rolí, hrajete v pohádkách rád?

Pohádky jsou krásné. Mám je hrozně rád odmalička. Každé dítě má rádo pohádky a já se snažím, aby kus toho kluka ve mně pořád byl. Navíc pohádky člověku připomínají lidi, kteří tady už nejsou, kteří vám je vyprávěli, když jste byl malý. To je moc hezké.



JAN HRUŠÍNSKÝ
KRÁL

DAVID NOVOTNÝ

DŘEVORUBEC



V pohádce Řachanda hrajete dřevorubce, mohl byste nám ho trochu přiblížit?

Jmenuje se Drvoštěp a podle mě je tam proto, aby otestoval účinek bylinek seslaných na něho Paní lesa a puky. Pracuje a kácí na cizím, ale to si neměl dovolit. Paní lesa ho potrestá tak, že z něho udělá nešikovného. Řekl bych, že je to taková komická postava.

Jak se vám hrála ta nešikovnost?

To je vždycky příjemné. Záporné postavy a nemehla jsou docela vděčné role. Bylo to docela náročné, někdy až na hranici kaskadérských kousků. Narazil jsem hlavou do stromu, visel za sekeru... Všechno jsem ale dělal sám a doufám, že to nakonec bude i vtipné a bude se na to dát koukat.

Na natáčení jste se oháněl sekerou, štípal jste dřevo... Co vy a tyto práce? Teď už dlouho nic, ale štípaní dřeva jsem zbožňoval, když jsme měli s rodiči chalupu v Novém Oldřichově.

Miloval jsem ho jako uklidňující činnost. Podobně jako skládání uhlí, když bylo dobře připravené. Házet ho z plechů lopatou do okýnka. Stačilo, když mě kdokoliv našel, a šel jsem buď štípat dřevo, nebo házet uhlí do sklepa. To mě bavilo. Bylo to náročné fyzicky a monotónní, uklidňující. Dnes už jsem na to moc pohodlný. (smích)

Na place jste se potkal s dryádami a puky, jak se s nimi hrálo?

Jsou to strašně laskaví lidi. Já je obdivuju, protože trvá několik hodin, než je nalíčí, a to je pro mě hrozná představa. Vypadá to ale hrozně pěkně, což je pochvala do maskérny.

Byl jste rád za nabídku zahrát si v pohádce? Hrál jste vůbec někdy v pohádce?

Už jsem hrál ve dvou pohádkách, ale ty byly studiové. A protože mám čtyři děti, tak při natáčení myslím na ně. Aby je to nějak potěšilo, pobavilo... Těším se, až to uvidí, a jsem zvědavý, co mi k tomu řeknou. (smích)

Vaše postava se jmenuje Theofil, kdo to je?

Theofil je vyslanec. Je to potvora. Myslí jen na sebe. Nemyslí vůbec na blaho království a okolí. Je to hloupý sebestředný sobec, který hrabe pod sebe, jako tolik podobných.

Jak se vám hrála záporná postava?

Nepovažuji ho za zápornou postavu, ale za ohavnou postavu. A ohavné postavy se hrají krásně a s odporem.

Když jste si přečetl scénář Řachandy, co vás na něm zaujalo?

Že je vtipně napsaný. Ale místy je i dojemný. Navíc tam hraje můj syn Vladimír a zúčastnit se takového díla je mi radostí. A paní režisérka je taky výborná, tak proč ne.

Vy vlastně hrajete poprvé se synem Vladimírem. Jak se vám spolu hraje?

My už jsme si se synem tolikrát hráli... Na vojáky a na všechno možné. Před kamerou jsme se potkali v Manéži, ale při podobné práci je to poprvé. My se tam o sebe jen tak otřeme, nemáme tam nic, co bychom měli výrazně společného, ale i za to málo jsem rád.

Jak se vám líbily masky dryád, puků, hejkala, trolla...?

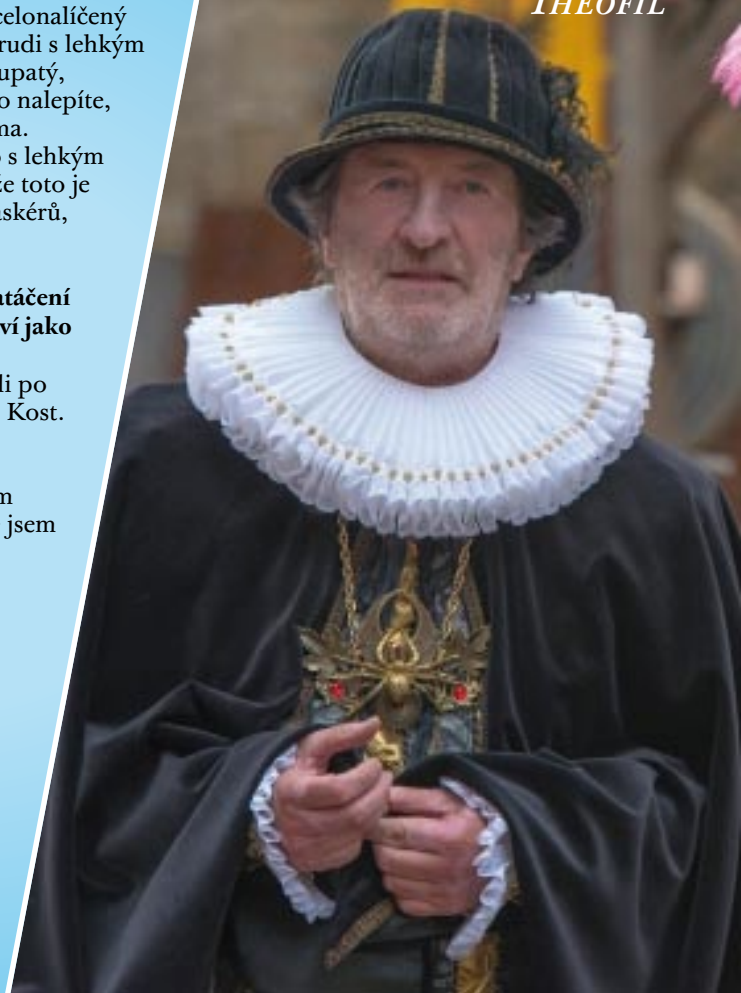
Ty jsou opravdu skvělé! Viděl jsem

jednoho z nich, jak ze sebe po celodenním čekání olupoval to pohádkové stvoření. Byl celonalíčený a olupoval to z břicha a hrudi s lehkým sténáním, protože byl chlupatý, a když na chlupatého něco nalepíte, tak to jde dolů i s chlupama. A ještě mu bylo vynadáno s lehkým ukrajinským přízvukem, že toto je práce odborníků, tedy maskérů, a ne jeho.

Když si vzpomenete na natáčení Řachandy, co se vám vybaví jako první?

Jak jsem lital v noční košili po ztemnělém nočním hradu Kost. Byl průvan, byla zima a chytil jsem tam zánět močových cest. Pořád jsem musel chodit čurat. Takže jsem točil a točil, čural a čural a mezitím i cikal. (smích)

BOLEK POLÍVKA
THEOFIL





PĚTR
ČTVRTNÍČEK
VELITEL STRÁŽÍ

V této pohádce jste velitelem stráží, mohli byste nám vaši postavu nějak přiblížit?

Velitel stráží ve zmíněném projektu je 170 cm vysoký muž střední postavy, hovoří česky, slovensky, maďarsky a cikánsky, vyhledává osamělé produkční a přespává u nich.

Baví vás hrát ve stylizovaných kostýmech nebo dáváte přednost vzhledově civilnějším rolím?

Baví mě obé.

Kdybyste se vrátil v čase a ocitl se ve středověku, líbilo by se vám být velitelem stráží nebo byste si vybral jinou profesi? Mohl byste říci proč?

Vybral bych si logicky profesi pana krále.

Co vás na projektu Řachanda zaujalo?

Zaujala mě tam jedna produkční ze Šumperku.

Absolvujete jako velitel stráží nějakou náročnou scénu? Musel jste se na ni nějak speciálně připravovat?

Kdepak, já už na takové věci připraven jsem. Alespoň to tvrdí můj Mistr.

Když si vzpomenete na natáčení Řachandy, co se vám vybaví?

Je to scéna, kdy tančíme s Oldřichem Kaiserem. Škoda, že u toho nebyl Zdeněk Chlopčák.

V Řachandě má svoje místo i spousta pohádkových bytostí a magických bylin. Věříte nebo věřil jste jako malý v jejich existenci?

Jako malý jsem věřil na Ježíška a jako dospělý muž věřím v jednu magickou bylinu. A teď mě omluvte, jdu to smotnout.

Máte rád pohádky? Jaká je vaše nejoblíbenější?

Nejradši mám pohádku „Jak šlo vejce na vandr.“ Je to můj autobiografický příběh z urologického oddělení vinohradské nemocnice.

Kdybyste měl pohádku Řachanda popsat jednou větou, jakou byste zvolil?

To už je otázka na mou tiskovou mluvčí Mirku Spáčilovou.

Koho hrajete v pohádce Řachanda, jaká je vaše postava?

Hraju opilého ponocného. Na té roli jsem hodně dlouho pracoval, přípravy byly opravdu náročné, a to dokonce až tak, že jsem často trpěl amnézií. Ale vyplatilo se. Byl jsem dobrý!

Kolik času jste strávil na natáčení?

Přesto, že šlo o jeden natáčecí den, nakonec z toho byly dny dva, což už si ale nepamatuji. Nicméně soudě z výrazu paní režisérky, byla velice spokojená. Během těch dvou natáčecích dní se navíc vytvořila báječná parta. Dodnes si píšeme!

Jak se vám s paní režisérkou spolupracovalo? Pracujete raději s režiséry nebo režisérkami?

Nerozlišuji to. Akorát vím, že to je žena a tohle chlap. To poznám. Režisérky samozřejmě mají jiné kouzlo než muži a k tomu je paní režisérka Slovenka (nebo se mi to alespoň zdálo), a tak jsme si bohovsly porozprávali. Lebo moja mama pochádza zo Slovenska, kde mám veľa bratrancov, sesterníc a ďalších snedých príbuzných. Tuším, že paní režisérka sa volá Marta Ferencová, ale není som si istý...

Čím vás tato vaše životní role zaujala?
Vycítil jsem, že tato role může být

odrazovým můstkem v mé kariéře. Ale pozor, pokud mě chce divák vidět, musí dávat bedlivý pozor a být už od samého začátku ve střehu!

A close-up portrait of actor Oldřich Kaiser. He has long, wavy, light-colored hair and a beard. He is wearing a dark red, textured garment with a yellowish-brown scarf or neckerchief. He is looking slightly to the right of the camera with a gentle, thoughtful expression.

OLDŘICH KAISER
PONOCNÝ



**ESTER
KOČIČKOVÁ**
DVORNÍ DÁMA

Jaká je vaše dvorní dáma v pohádce Rachanda?

Ona se vlastně nijak neprojevuje. S druhou dvorní dámou jsme trošku nepřející, ale našťastí se to nestihne příliš projevít. Myslím, že jsme trochu praštěné a jsme moc rády, že jsme u dvora. Ale že bychom tam byly nějak užitečné, to ne. Jako ostatně všechny dvorní dámy.

Proč jste roli přijala?

Protože jsem zvědavá. Uvědomila jsem si, že i přes svůj věk nejsem vůbec zvyklá pracovat s kamerou. Něco jiného je diskuzní pořad v televizi a něco jiného je natáčet nějaký děj, pamatovat si text a pak ho nespílet... Kamarádka Simona Babčáková mi radila, že to musím prostě zkusit, že jiný recept není. A když jsem viděla to obsazení, tak jsem chtěla být u toho a vidět, jak tihle lidé pracují.

Takže tohle je vaše první pohádková role?

Myslím, že ano. Vždycky, když jsem byla v nějakém filmu nebo seriálu, tak jsem dělala lékařku nebo učitelku, přemrštěnou, abych to řekla slušně. Tohle je taky taková přemrštěná paní, ale v dobovém kostýmu, takže si to patřičně užívám.

Chtěla jste si někdy zahrát v pohádce?

Určitě. Je to nádherná věc. Tak zhruba tušíte, v čem ty ženy musely chodit.

Pravda, toto je trochu jednodušší, než když jsem měla v jednom historickém seriálu krinolínu, ale je dobré, když si žena současnosti může vyzkoušet, v čem se dámy musely škrtit dřív. A pak si s úlevou vezme sukni na gumu a nějaký svetr a je jí dobře. Tady jsem měla trochu problém s pokrývkou hlavy, ale pravda je, že když zaprší, prakticky o tom nevíte. (smích)

Co se vám vybaví, když si vzpomenete na natáčení Rachandy?

Horko, když jsme se potili v těžkých sametových šatech. A taky jak někteří kolegové dokážou znovu a znovu nasadit a zopakovat svůj „vál“, jak se říká na Brněnsku. Já bych to asi nedala. Pětkrát šestkrát zopakovat tutéž věc, ještě třeba emočně vypjatou, hlasově náročnou. To obdivuji. Například moje maminka si myslí, že všichni herci jsou darmožrouti. Chtěla bych ji vidět, kdyby měla stát na nádvoří, v dešti, ve vedru a pořad se točilo, točilo a točilo, protože se něco nepovedlo. Komparzisté, kteří jsou na place poprvé, jsou udivení. Ti ostřílení už to znají, že je to těžká dřina. A myslím si, že by si to každý divák měl zkusit, aby viděl. Výsledek vypadá hezky a jednoduše, ale dvacetivteřinový záběr se může točit i půl dne.

Prozradte nám, kdo je Herold?

Moje postava je královský ceremoniář, který mluví velmi hezky a vybraně.

Ovšem vypije takový nápoj, po kterém mu mluvit nejde. V pohádce Řachanda je totiž taková vtipná věc, že všechny postavy vypijí nápoj, po kterém neumějí to, co do té doby uměly.

Máte zajímavou paruku, mohl jste zasáhnout do jejího výběru?

Paruku jsem si vybral sám. To jsem si hezky naběhl. Byly asi čtyři možnosti, ale tahle mi přišla nevtipnější. Ty ostatní byly takové fádni.

Zasahoval jste i do výběru kostýmu?

Ne, oblékly mě kostymérky. Jen mi pořád padaly kalhoty, protože jsem měl boty připnuté zavíracím špendlíkem ke kalhotám. Z dálky to vypadalo hezky, ale byl jsem takový celý sešitý, takže jsem se v tom nesměl moc hýbat. (smích) Ale jsem rád, že v tom hraju, ta moje postava je vtipná, je to legrační pán.

Je to vaše první filmová pohádka?

Vlastně ne. Úplně poprvé jsem hrál v televizní pohádce O bojárném Floriánkovi, kde hrál Floriánka mladý Roman Vojtek. To mi bylo asi dvacet. A pak jsem hrál v pohádce Kočičí princezna, kterou dělal Roman Meluzín. Tam jsem hrál dokonce princeznu,

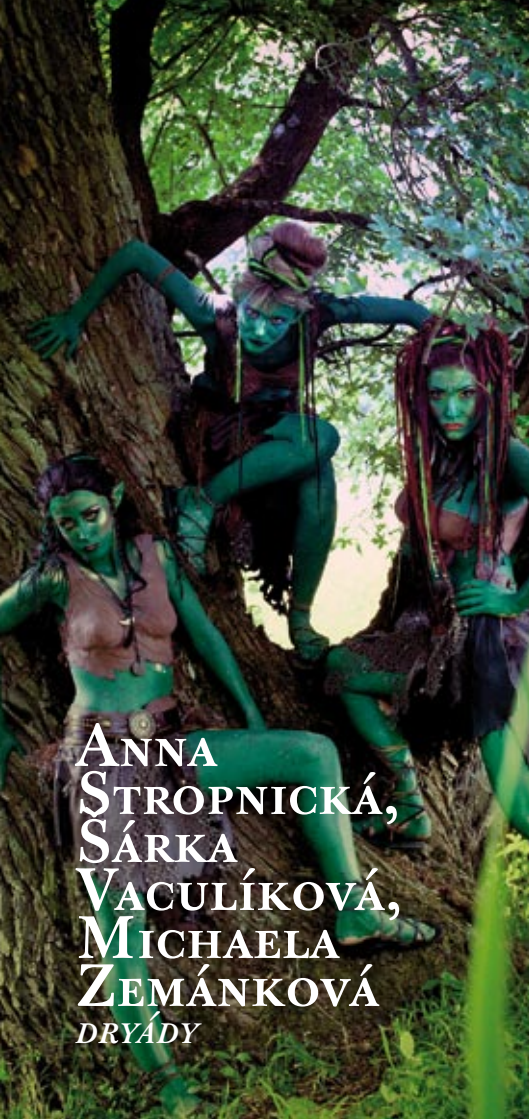
protože jsem ztvárňoval lupiče, který se za tu princeznu převlékne. (smích)

Jaká scéna pro vás byla během natáčení nejtěžší?

Scéna, kdy se snažím přečíst papír, kde je napsáno „Na vědomost se dává, že...“, a přitom zjistím, že mi to nejde. Nemůžu mluvit, nemůžu číst... Dělal jsem to dlouho a je to taková jimcarreyovská scénka, kdy kroutíte pusou, koušete se do rukou, a to bylo hodně nepříjemné a těžké. Myslím si, že jsem nic těžšího snad ještě nedělal. Bylo to nejdříve naprázdno, pak s lidmi, pak se vám už nechce..., ale doufám, že to dopadlo dobře. Snad to nevystříhnou. (smích)



JAROMÍR NOSEK
HEROLD



**ANNA
ŠTROPNICKÁ,
SÁRKA
VACULÍKOVÁ,
MICHAELA
ZEMÁNKOVÁ**
DRYÁDY

Jak dlouho trvalo, než vznikla maska dryády?

V maskérně jsme trávily obvykle čtyři hodiny. Pokud jsme točily i další den, tak jsme si nechaly pouze odlíčit obličej a oddělat uši. V tom případě to druhý den trvalo jen dvě a půl hodiny. (smích)

Poznává vás vůbec pod tou maskou vaše okolí?

Ono se to právě hodně špatně poznává, kdo pod maskou vlastně je. Spousta lidí nás viděla na place v masce, a když jsme pak prošly kolem nich bez masky, tak nás ani nepozdravili, protože nevěděli, že jsme to my. V něčem je to výhoda a v něčem nevýhoda.

A jak dlouho trvá, než se odmaskujete? Bolí to?

Asi dvě hodiny. Sloupne se to jako kůže. Musíte se před tím kompletně depilovat, jinak by to šlo dolů i s chloupkami.

Kdo nebo co jsou vlastně dryády?

Dryády jsou duchové lesa, stromů, takže lezeme po stromech, střílíme z luku a jsme ochránkyně Paní lesa a lesa celkově. Jsme taková zvířecí lidé, divoženky. Střídalo se nás několik, každá z nás měla trochu jiný charakter, aby to bylo pestřejší. Jedna je větší bojovnice, druhá obránkyně, další je víc lidská a jiná zase přísná...

Po stromech šplháte přímo vy, nebo jste měly na tyhle akční scény dubléřky?

Na ty těžší scény byla na place kaskadérka, ale ty jednodušší jsme zvládaly samy.

Co nejtěžšího jste musely jako dryády předvést?

Přebíhaly jsme po kmenech stromů v určité výšce, různě jsme běhaly a u toho dělaly hvězdy nebo kotrmelece.

Dryády mají i barevné kontaktní čočky, jak jste s nimi viděly?

Pokud nejste zvyklí nosit kontaktní čočky, tak je to velký nezvyk, zejména to nandávání a vyndávání. Jinak se přes to dívá normálně, jenom má člověk zúžené periferní vidění. Tyhle čočky navíc byly zvláštní v tom, že byly nejen barevně zabarvené, ale i větší než běžné čočky. Materiál v oku je ze začátku trochu nepříjemný, ale dá se na to zvyknout.

Celou kůži jste měly pokrytou zelenou hmotou, co to je? Jak se v tom přes den funguje?

Byla to latexová guma natřená na tělo, která zaschne a udělá takovou druhou kůži, takže tělo moc nedýchalo. Člověk se pak různě přilepoval k sobě. Občas se kousek utrh, takže se to muselo dodělat, přidávat další nátěr... Byla to moc zajímavá zkušenost.





**MARTIN
PECHLÁT**
RYTÍŘ ALBERT

V pohádce Řachanda hrajete rytíře, mohli byste nám o něm říct něco bližšího? Rytíř Albert doprovází prince Jaromíra, a tak ho jako opečovává.

Jste kladná, nebo záporná postava? Myslím si, že veskrze kladná.

Proč jste se rozhodl roli přijmout? Vždycky bylo mým velkým přáním hrát v pohádkách. A tohle je moje první zkušenost.

Rytíř Albert musí nosit dobový kostým. Máte raději postavy, které se musí oblékat do obdobných kostýmů, nebo civilnější role?

Civil je samozřejmě příjemnější, protože tyhle dobové kostýmy jsou z takových teplých materiálů, což obzvláště v létě není úplně příjemné.

Mohl byste nám přiblížit svoji profesi?
Jsem speciální make-up artista a herec. Make-up dělám již více jak 15 let a pracuji jako make-up actor, tedy jako herec, který hraje v maskách více jak 10 let.

Jaké role již máte na svém kontě?
Mezi nejnámější patří Zombie King, kterého jsme dělali na Zombie Walk v Praze, a ten obletěl celý svět a získal mnohá ocenění. Dále například Letopisy Narnie, Solomon Kane...

Pracujete tedy zejména se zahraničními produkcemi?
Mohu říci, že ano.

Jste rád, že jste se mohl podílet na ryze české pohádce?
České filmy máme moc rádi a je pro nás vzácností na nich dělat. Už se nám stýskalo po opravdovém pohádkovém projektu. Jsem moc rád, že jsme se mohli zapojit a ztvárnit lesní pohádkové bytosti.



JOSEF RARACH
UMĚLECKÝ MASKÉR,
GNÓM, HEJKAL



**MARTA
FERENCOVÁ**
REŽISÉRKA

O čem je vlastně pohádka Řachanda?

Je to v podstatě klasický příběh o namyšlené princezně. Samozřejmě je to okořeněné kouzelnými postavkami v kouzelném lese, dvěma velmi kouzelnými a šarmantními chlapci, kteří jsou velmi veselá dvojice. Jinak je to klasická „pyšná princezna“, která musí být potrestaná, musí projít přerodem a musí se z ní stát příjemná princezna.

Název Řachanda naznačuje, že by se mělo jednat o vtipnou komedii, je to tak?

Musím se přiznat, že jsem si ve slovenštině dlouho zjišťovala, co to slovo znamená, a bylo mi řečeno, že to není pouze o vtipnosti, ale i o spádu a veselosti. Toto by měl název evokovat. Není to smutná pohádka, ani těžká, depresivní... Snažíme se, aby byla vtipná a děti i dospělí se pobavili.

Co vás zaujalo na scénáři?

Že se tam pracovalo s humorem. Vždycky jsem si říkala, že až budu točit pohádku, nechci dělat takovou, u které se budou děti bát. To mě moc nelákalo. Chtěla jsem pohádku pro pobavení. Miluju animáky, které se dnes dělají úžasně, jdete do kina a baví se dospělí i děti. To mě na Řachandě potěšilo, že to není strašidelná ani filosofující pohádka.

Řachanda je plná krásných kostýmů

a lokací. Jak jste je vybírali?

Najít třeba kouzelný les nebylo vůbec jednoduché. Když jdete do lesa, vypadají všechny stejně. Naštěstí se nám podařilo v okolí Dětenic najít les, který vypadal na první pohled pohádkově. Navíc jsme měli velmi šikovné lidi od stavby, kteří v něm postavili kouzelné dřevěné domečky dryád, liány, hráz na potoce... Les byl ve výsledku opravdu kouzelný. Co se týče kostýmů a masek, to jsme měli velké štěstí na maskérskou skupinu. Myslím si, že masky jsou velmi věrohodné a komplikované. Tvořily se celou noc, herci prakticky spali vsedě a přitom je maskérky líčily. Dryády přes noc zůstávaly natřené...

V pohádce hraje spousta velkých jmen, jak se vám podařilo získat takovou partu?

Myslím, že pro herce je všeobecně zajímavé zahrát si v pohádce a vyzkoušet si být pohádkovou bytostí. Tolik pohádek se zase netočí a hrát v nějaké je velmi příjemné. Netočí se vážný příběh a můžete si hrát. Což je vidět i na štábu. Při natáčení byla velmi příjemná atmosféra a všichni z toho měli radost. Věřili, že je to kouzelné, čarovné...

Jaké je režirovat ostrýlené herce a s nimi ty mladé?

Vždycky je rozdíl mezi zkušeným

a začínajícím hercem právě v té zkušenosti.

Ale musím říct, že i Aleš Bílík a Vladimír Polívka přistupovali k práci velmi zodpovědně. Dokonce chtěli velké psychologické rozbory postav, což jsem trochu zrušila (smích) a řekla jim, aby nad tím tolik nepřemýšleli a hráli si s tím.

Čím je pohádka Řachanda výjimečná?

Myslím si, že je hravá, že je opravdu kouzelná a že v ní budou k vidění masky, které v našich filmech nejsou běžně k vidění. Je barevná, plná krásných lokací a vtipných herců.





**DANIEL
MIŇOVSKÝ**
SCENÁRISTA A PRODUCENT

Jak byste popsal pohádku Řachanda vy?
Řachanda je příběh o tom, že jak se my chováme k ostatním, tak se oni chovají k nám. Motto pohádky je: Co dáváš, to se ti vrátí. Je to o rozmazlené princezně, kterou nedokáže napravit lidský svět, ale les a lesní tvorové ano. A o dvou klucích, kteří taky nejsou úplně hodní. Jeden z nich se zamiluje do princezny a ona do něj. A dopadne to všechno dobře, jako v každé správné pohádce.

Natáčení probíhalo i v zámeckém komplexu Dětenice. Mohl byste nám o něm něco říci?

Ten rezort je úžasný v tom, že je tam všechno dohromady. Je tam zámek, o pár metrů dál kolbiště, ale i hotel, kde si člověk může vyzkoušet spát jako ve středověku. Ve sprše teče voda jakoby z konve, je tam i vyhlášená Středověká krčma. Dá se tam zažít úplně všechno. Rytířské turnaje, Dětenické peklo... A vaří se tam pivo postaru - na otevřeném ohni!

Jak vznikl nápad stvořit pohádku Řachanda?

Říkali jsme si, že těm pohádkám z poslední doby chybí určitá milost a komediálnost. A chtěli jsme natočit něco, co by se vracelo k odkazu pohádek, jako třeba Byl jednou jeden král. Druhá rovina byla, že sem Amerika chrlí Harry Pottery, Pány prstenů a jinou krásnou

podívanou. Napadlo nás, že bychom udělali českou klasickou pohádku, jen ozvláštňenou magickými tvory. Aby to byla evropská pohádka. Nakombinoval jsem českou pohádku se špetkou anglické a severské mytologie. Nabídneme dětem podívanou plnou lesních tvorů. Na prvním místě je ale herecký výkon a komediálnost.

Jak vznikaly magické bytosti?

To byl velký problém. Dělat to pomocí CGI a kreslit je od začátku, to u nás nejde, on takový Glum v Pánovi prstenů stál asi dvě stě milionů. Tak jsme se rozhodli skvěle namaskovat herce, ovšem na to jsme potřebovali skvělé maskéry, a tak jsme oslovili FX Creator a Josefa Raracha a najali dalších šestnáct maskerů.

Jak vznikl název Řachanda?

Existuje strašně moc pohádek, které jsou dvouslovné, tříslavné nebo pohádky O... Chtěli jsme mít jednoslovný úderný název, ve kterém by bylo písmenko Ř, protože Ř nemá žádná jiná abeceda na světě. Volili jsme mezi slovy Taškařice a Řachanda. Řachanda vyhrála, protože má to Ř na začátku a evokuje i tu komediálnost.

Když to už od začátku měla být taková legrace, vybírali jste podle toho i herce?
Určitě. Od začátku to bylo tak, že téměř všichni herci, kteří zde hrají, jsou

komedialní. První, koho jsem si vybral, byla princezna. Potřebovali jsme princeznu, která má gumový obličej, zahraje úplně všechno a má skvělou mimiku. Vsadili jsme na Denisu Pfauserovou, kterou jsme „obložili“ Vladimírem Polívkou, a přidali jsme Aleše Bílíka. Jako starší herce jsme zvolili velké bardy, jako jsou Oldřich Kaiser, Petr Čtvrtníček, Bolek Polívka. Navíc režie se chopila skvělá režisérka Marta Ferencová.

Pohádky mívají ústřední písničku. Má ji i Řachanda?

Samozřejmě. Je to hodně rychlá písnička, která pohádku nakopne hned na začátku, protože Řachanda začíná poměrně dost akčně. Útěk z hradu Kost bude podmalovaný hodně rychlou a veselou hudbou.

Zásadní jsou tady i kostýmy, o ty se stará kdo?

O kostýmy se částečně stará taky FX Creator. Firma, co dělá masky, šila i kostýmy ústředních postav. Krásné věci, se kterými si vyhráli do nejmenších detailů, dokonce i šperky, korunu na krále, to všechno vyráběli v FX Creator. Udělali to moc krásně. Částečně využíváme fundusu a taky lidí, kteří žijí středověkem, nosí to, takže to má i tu patinu.

Co děti a zvířata? Říká se, že točit s nimi je vždycky největší problém.

Děti jsme objevili úplně úžasné.

Máme tam jedenáctiletého zlodějíčka, kterého hraje úplně úchvatný herec, jsou tam koně, sova, která hrála s paní Kubánkovou v chatrči kořenářky... Takže jsme žádný zásadní problém neměli.





Délka filmu: 105 min.

Natáčení filmu Řachanda probíhalo v zámeckém rezortu Dětenice, na hradě Kost a v okolních lesích.

Producenti filmu: APFEL Production, first.FRAME, FRAME100R

Skupina Nova přes 20 let podporuje nejatraktivnější české filmy a výrazně ovlivňuje podobu české kinematografie. Ve své knihovně má kvalitní a oblíbené snímky, na kterých se podílí produkčně i koprodukčně, nebo je pořizuje v režimu předkupu či odkupu vysílacích práv.

Knihovna televize Nova zahrnuje pestrou škálu filmových žánrů od komedií přes pohádky, akční filmy až po dramata. Patří mezi ně i výjimečné snímky, které se pyšní řadou českých i zahraničních cen.

Skupina Nova je hrdým partnerem českého filmu.





PRODUCENTI:

APFEL Production
elmino@centrum.cz
tel.: +420 734 517 174

first.FRAME
info@firstframe.cz
tel.: +420 230 234 313

VÝKONNÁ PRODUKCE:

FRAME100R
info@frame100r.com
tel.: +420 230 234 313

DISTRIBUTOR:

Cinemart
pavel.novak@cinemart.cz
tel.: +420 221 105 251

PR:

MIA production
gabina.vagner@seznam.cz
tel.: +420 602 789 242



POHADKARACHANDA